

at København netop kommer til at betale saa meget. Jeg siger tværtimod med Hensyn til Købstadkommunalloven, at Sporene skræffe, lad os ikke komme ind derpaa, lad os ikke kaste den Grænse bort, som vore Fædre i deres Visdom satte i 1861, og som vistnok skal være i Stand til at forhindre os i at komme ind i de Ulemper og Ulykker, som Ministeren beskrev, hvori Købstæderne ere med Hensyn til deres Skatter. Fejlen i Købstæderne er jo forøvrigt den, at man ikke har sørget for i Tide at saa andre Grundlag for Staten end dem, de nu have, deraf er Folgen den, som den højtærede Minister meget rigtig fremhøvede, at den langt overvejende Del af Udgiften bæres af de personelle Skatter. I København have vi ikke været saa uheldige; ned til 1855 kendte man ikke den personelle Skat, i 1861 kom man ind paa den, men da sagde man udtrykkelig: Det skal kun være en Hjælpestat, der skal være en Grænse. Den højtærede Minister havde ikke Ret i, at de andre Skatter, som her er Tale om, Grundskat, Areal-skat og Brøtlægningskat, ere stegne i samme Forhold som Indkomstskatten. Jeg henviser f. Eks. til Prof. Falbe-Hansens Statistik; deraf vil den højtærede Minister se, at jeg har Ret, naar jeg siger, at medens disse andre Skatter i 1861 udgjorde to Tredjedele af hele Beløbet, som Skatter og Afgifter have indbragt i København, bragte Indkomstskatten kun en Tredjedel, og deraf følger simpelt hen, at Indkomstskatten er steget i et ganske andet Forhold end disse andre Skatter. — Den højtærede Minister misforstod mig, som om jeg havde givet Københavns Kommune eller Magistraten Anvisning til at være flot med Hensyn til Udgiften. Man bliver ikke flot, naar man blot ikke gaar hen og afholder Udgifter, som der ingen Grund er til. Hvorledes man posterer er den ligegyldigste Ting af Verden, men jeg vil sige: Jeg lader mig ikke overbevise af, at man har en saadan aparte Posteringsmaade i København, saaledes at det paa Budgettet og Regnskabet ser ud, som om der er Underbalance, medens der i Virkeligheden er en betydelig Overbalance. Spørgsmaalet er simpelt hen det, om det er nødvendigt, og om det er i Overensstemmelse med god Økonomi, at forskellige Udgifter betragtes som Udgifter, der vedrøre det specielle Aar, eller om det ikke er ganske forvarligt, at man, naar man har større Udgifter f. Eks. paa 4 Millioner til Kloaavseeset, da siger: Disse 4 Millioner skulle fordeles paa en længere Narrække. Det er netop det, Borgmesteren foreslaar, idet han ønsker at optage et Laan dertil, et Laan, der skal

amortiseres i Løbet af en Narrække. Naar man kommer ind paa den Vej og vil anvende et fornuftigt Skøn med Hensyn til Posteringen, tror jeg, det skal vise sig, at det er saa langt fra, at Københavns Kommune ikke kan afholde sine løbende Udgifter ved Hjælp af sine løbende Indtægter, at den tværtimod er saa heldig stillet i finansiel Henseende, at den virkelig har Overskud, saa at man ikke behøver at lægge mere paa Indkomstskatten. Ere Tiderne gunstige, saa vil ogsaa den Statteindtægt, hvoraf der tages Procenter, vokse, og derved vil Indtægten af sig selv vokse, uden at man behøver at forhøje Procenterne.

Den højtærede Minister mente derefter, at det ikke havde noget som helst med Spørgsmaalet om en Kommunes Repræsentationsforhold at gøre, hvorledes man nu bestemmer Skatteprocenten. Dertil vil jeg kun gentage, at naar man forlanger, at der skal gives en Kommunes Styrelse Frihed paa et vigtigt Punkt, at der skal borttages en Bom og en Begrænsning, der hidtil har været lagt paa den, er det ganske naturligt, at man siger: Er ogsaa den Repræsentation en virkelig retfærdig Repræsentation for Skatteborgerne. Naar man frygter for, at den Vej, der bør gaas frem paa, ikke vælges, er det ganske naturligt, at man siger: Lad os samtidig med, at vi forandre Bestemmelserne om Staten, se at saa Repræsentationen indrettet saaledes, at den giver et sandt Udtryk for Skattehædernes Vilje. Smidlertid, den højtærede Minister udtalte, at han ikke var utilbøjelig til at gennemføre den Reform, at enhver Skattehæder i København fik Valgret. Det er allerede noget vundet. Om Forholdstalsvalgmaaden udtalte den højtærede Minister sig derimod mere reserveret. Den højtærede Minister maa dog vist have overset, at Forskellen mellem de kommunale Valg i København og de politiske Valg, hvortil han henviste, er meget stor. Naar der f. Eks. til Folketinget skal vælges 102 Medlemmer i 102 Kredse, kan jo det ene Parti sejre i visse Kredse og det andet i andre, og der er altsaa store Chancer for Minoriteten. Kravet paa Forholdstalsvalgmaaden er da ved disse Valg ikke nær saa berettiget eller paatrængende, som naar der skal vælges i et Valgdistrikt, hvor samtlige Bladser besættes ved et rent Majoritetsvalg, saaledes som Tilfældet netop er i København. For at jeg skal gentage det, Forholdene i København ere saaledes, at naar et Parti, et politisk eller et kommunalt, har blot 1 over Halvdelen, kan det besætte alle 36 Bladser, medens det Parti, der blot tæller 1 under Halvdelen, ikke kan besætte en